

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 4.

Sjette Session.

Femte Møde.

Torsdagen d 5te October.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Forinden jeg gaaer over til Dagsordenen, skal jeg anmelden, at jeg fra Landsthingets Formand har modtaget Meddelelse om, at Landsthinget har valgt Professor Borgen til for Landsthingets Vedkommende at have Tilsyn med Bibliotheket.

Det første Nummer paa Dagsordenen er, at Indenrigsministeren forelægger tre Lovudkast. Indenrigsministeren har Ordet.

Indenrigsministeren: Det Udcast til en Grundlovsbestemmelse om Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849, som jeg ifølge Hans Majestæts Befaling herved har den Ære at forelægge det ærede Thing, er i to Puncter afvigende fra den Grundlovsbestemmelse, som Rigsdagen vedtog i forrige Session, idet nemlig Regjeringen for det Første har troet at burde holde fast ved, at Lovgivningen i Udskrivningsager maa hentregnes til Fællesagerne, og dernæst er § 5 i den Grundlovsbestemmelse, som er vedtaget af Rigsdagen, udeladt som ikke mere passende nu, efterat Forordningen af 26de Juli er udkommen. Iøvrigt er dette Udcast aldeles overensstemmende med hvad den ærede Rigsdag vedtog i forrige Session, og det vil deraf sees, at Regjeringen ikke har foreslaaet nogen som helst anden Forandring i den danske Grundlov end de, som ere ansete nødvendige for at gennemføre Fællesforfatningen.

Videre finder jeg for Diebliffet ikke Anledning til at anføre med Hensyn til Udcastet,

men jeg kan ikke forlade denne Sag uden at rette en indstændig Begjæring til det ærede Thing, og det er den, at det ærede Thing maa holde sig overbeviist om, at Ministeriet ikke af nogen som helst forfæstelig Grund eller — for at bruge et Udtryk, som i den senere Tid synes at være megetyndet — af „frihedsfjendste“ Hensigter er gaaet den Vej ved at foreslaae Hans Majestæts Ordningen af vore tilkommende Forhold, som det er gaaet. Ministeriet er gaaet den Vej, fordi det efter den nyeste Overveielse — og jeg haaber, det ærede Thing vil indrømme mig, at Regjeringen dog er bedst istand til at overfsue alle Forhold, baade de indre og de ydre — var den eneste Vej, som vi under de nuværende Omstændigheder vidste at tilraade Hans Majestæt; ingenlunde fordi vi ansee den Ordning, som vi have foreslaaet, enten i og for sig god eller for at være den bedste, men fordi — at jeg skal gjentage det — det er den eneste, vi have vidst at foreslaae Hans Majestæt. Dersom der er Noget, mine Herrer! som kan paavise en bedre Vej, og som er villig til at gennemføre den, og dersom Hans Majestæt vil gaae ind derpaa, saa kan jeg forstikke dem, baade i mit eget og i mine Collegers Navn, at det ikke vil glæde Noget mere end os, og at vi da med Glæde skulle træde tilbage, men vi have anseet det usforsvarligt, i dette Diebliff at nedlægge vore Portefeuller, naar Hans Majestæt vil beholde os, vi have anseet det usforsvarligt, saalænge vi maae være den bestemte Overbeviisning, at vi ved at nedlægge vore Portefeuller vilde bringe Hans Majestæt i en Forlegenhed, hvoraf Ingen, Ingen af os har troet sig istand til at hjælpe ham ud. Det er den eneste Grund, hvorfors vi beholde vore Portefeuller, saalænge Hans Majestæt ikke befaler os at nedlægge dem. Jeg har troet at burde